

Báthori Csaba

Mosolyt cipeltem

*Az szent, nem akartam rokonnak embert
ifjan, és most, kezdő öregkoromban
is tűz, mintha égne, a szív. Viharvert
csontom emberek nélkül összeroppan.*

*Ki megütött, csak az hagy nyomot bennem,
látni csak az enged, aki kiszívta
szemgolyómat. A mosolyt is cipeltem,
csak sebesülten fértem napjaimba.*

*Sikoly éveken át, senkit nem ért el –
megvertem magam elszigeteléssel.
Harag a jóság, mindörökre itt van.*

*De jobb a sötétség, mint a rokonság,
utolsó menedék a nyugalomban,
hajnalra szapora szomorúság.*

A nagy legenda

úgy meg vagyok határozva

(népdal)

*Ahol születtem, hamar pihenek.
Pihenésem halálommal kerek.
Életem lejtő határterület.
Földön foganták ismeretlenek.*

*Mellesleg vagyok, ezért elmehetnék.
Otthon sosem születhet meg a vendég.
Kiürítik, kik egykor telítették.
Vízszintben vágyakozni, azt lehet még.*

*Mutasd helyem, ahol térerő van.
Bárha nincs ma bennem dalolni ember.
Mélyebb távolból szólal, aki szótlan.
Túl súlyos vagyok immár a szívemmel.
Csitít a semmi, ez a nagy legenda.
Elaprózodom halvány hajnalonta.*

Mínusz egy ragyogás

*Hogy nekem soha ne halj meg, azért vagy.
Társtalan játék, meghozzák az évek
majd azt is, ha sötétben odaérek.
Végtelen táv, míg eltűnnek a holtak.*

*Egyik kalandunk az lesz, nélkülözni
egymást. Egy szótlan és egy síri csöndet
elkeverni. A süllyedés erői
egyszer mindannyiunkat földre kötnek.*

*Kutya se akarja az éjt, de főleg
az éjszakát. Mínusz egy ragyogással
egykor az egész világ összedőlhet.*

*Egy járőföldre sincs, ki azt megértse,
mért hallgat a holt, mért vijjog a vércse.
S hogy a hiány vagy a halál terhe könnyebb.*

Vak szívemben

*Egészen más, de bennem ugyanaz vagy.
Semmi lettél, de bennem óriás.
Holtan sem lesz belőled semmi más,
megmaradsz felfoghatatlan alaknak.*

*Rám nézel bentről-kintről, mindenünnen.
Nem tudom megszokni, milyen hamar
sötét lesz vak szívemben és szememben:
halálod s életem egyet akar,*

*ugyanazt a boldog regét akarja:
hogy ne vezessen csak a semmi útja
át a világon, bent az emberekben.
Mindketten tudjuk: nincs semmi a mélyben,
amit a felszínen elvet a szellem
s a fájdalomtól elperog a szégyen.*

Kozmikus húr

*Noha még fel sem merültél a földön
azzal a vézna hatvanvalahánnyal,
már ráz a rejtelem, hogy felköszöntsön
a falánk üreg s pár dalos madárfaj*

*a sáros levelek közt. Menni rest vagy
már, bár könnyű a talpad. Zöld göröngyök
közt fészkelődsz, mint akit megvasaltak
s eldugták előle az égi felhőt.*

*Nincs miért nyújtani nyakad, – ki nincs itt,
nehéz az, mint egy mozsár. De ezentúl
mégis úgy szólsz majd, mint egy kozmikus húr.*

*Megszámolod a földközök lakóit
s ha kinőttes az örökkévalóság
ingét, adsz még nekünk pár különórát.*